

عنوان مقاله:

تاریخچه روانشناسی تربیتی در ایران

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی پژوهش های حرفه ای در روانشناسی و مشاوره با رویکرد ازنگاه معلم (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

ناهید خواجهی - کارشناس روانشناسی عمومی آموزش و پرورش شهرستان دزپارت

خلاصه مقاله:

روانشناسی تربیتی (انگلیسی: educational psychology) یکی از شاخه های روانشناسی است که به تحقیق در مسائل یادگیری و آموزش می پردازد. روانشناسان تربیتی در مسائل یادگیری و آموزش تخصص دیده اند و ممکن است به کار در مدارس بپردازند ولی اغلب در استخدام دانشکده های تربیت معلم هستند و به تحقیق درباره شیوه های آموزش دادن به بچه ها و تربیت معلمان می پردازند. در آمریکا ویلیام جیمز و جان دیویی به شدت روی تحلیلهای علمی و کاربردی روانشناسی تاکید کردند. در اواخر قرن نوزدهم مک کین کتل (۱۹۴۴) مقیاس رشد روانی - حرکتی راتهیبه کرد و روانشناسانی از قبیل ثورندایک مطالعاتی به روش آزمایش و خطا انجام دادند و لذا شیوه تجربی یا آزمایشی به سرعت در مواردی از قبیل هوش، استعداد، پیشرفت رایج شد و به عنوان ابزار های ارزشیابی در روانشناسی تربیتی به کار گرفته شد. در اوایل قرن نوزدهم، وی بی کنون و جان بی واتسون، پاولف، ورتایمر، کافا و کهلدر زمینه های مختلف تحقیق و بررسی انجام دادند و همگی در شکل گیری و رشد روانشناسی تربیتی تاثیر بسزایی داشتند.

کلمات کلیدی:

روانشناسی تربیتی، ایران، تاریخچه، تربیت، آموزش و پرورش، آموزشگاه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1761346>

